

[Ole Olsen]

hvervsråd, eller hvem det er, har åbenbart fået held til at få regeringen til at tage det med igen; om man har drejet armen rundt på regeringen, ved jeg ikke – den slags ting er jeg afskåret fra at vide. Vi finder i hvert tilfælde, at renteskatteordningen for at sige det mildt er uhensigtsmæssig.

Vi kan ikke se andet, end at den vil virke dybt asocialt. Det kan ikke være meningen, at renteindkomster skal beskattes lavere end arbejdskraftindkomster. Vi finder det asocialt at gøre det, specielt når vi ikke engang kan se, at regeringen for alvor tænker på at lave en undtagelse for meget høje renteindkomster. Vores principielle vurdering er naturligvis, at vi slet ikke kan lide det, men skulle man lave det, måtte man i hvert tilfælde sætte en grænse, der ikke var alt for høj, således at man fik beskattet høje renteindkomster ikke bare på linje med, men efter vores mening helst højere end arbejdsindkomster.

Vi er heller ikke tilfredse med det andet system, at lave fradragene for renter om fra fradrag i indkomsten til fradrag i skat. Regeringen kender udmærket socialistisk folkepartis principielle holdning til beskatning af ejerboliger, og jeg ved, at mange i socialdemokratiet og mange i andre partier er fuldstændig enige med SF. Vi har i efterhånden 12 år forsøgt at overbevise landets befolkning om, at vi må afvikle overskud og underskud på ejerboligen. Det er efterhånden sådan, at det er ved at være et folkekrav rundt omkring, også fra parcelhusejere, som oprindeligt var fjendtligt indstillet over for vores planer. Det er i dag et krav fra dem, at vi får ejerboligen fuldstændig ud af selvangivelsen.

Vi er opmærksomme på forskellige økonomers indvendinger, men jeg finder ikke, de har så stor vægt, at man skulle undlade det. Jeg finder virkelig for alvor, der er grund til at bebrejde socialdemokratiet, at man ikke har hugget til og ikke har taget mod til sig for at få fjernet og afviklet overskud og underskud på selvangivelsen. Det er efter min opfattelse en af de værste skønhedspletter, der findes i dette oplæg, og det kan måske være en af de ting, som kan gøre det besværligt at forhandle, men jeg håber på, at socialdemokratiet er til at bevæge. Jeg må dog sige, at er de ikke det, skal ret selvfølgelig være ret, og som en mellemløsning, som en overgangsløsning, vil vi da godt kunne acceptere, at man laver rentefradragene om fra

et fradrag i indkomsten til et fradrag i skatten; det er dog mere socialt end det, vi har i dag. Det er påpeget fra mange sider, hvor urimeligt fradragene virker i dag, og jeg skal da gerne give roserne det sted, hvor de skal gives: det er først og fremmest til hr. Bernhard Baunsgaard, der den ene gang efter den anden heroppefra har dokumenteret, hvor urimeligt det virker, at de, der er velhavende, kan få langt større fordel af et givet fradrag end de, der ikke har mange penge.

Altså som en mellemløsning er vi da parate til at acceptere, at rentefradraget bliver lavet om fra et fradrag i indkomsten til et fradrag i skatten, og kan vi ikke samle flertal i dag om SFs principielle politik – jeg tror, vi kunne det, hvis socialdemokratiet havde det nødvendige mod – ja, all right, så er SF også gerne med til at lave det om til et fradrag i skatten; det er dog bedre end det, vi har i dag. Så kan vi måske en anden gang komme videre, selv om guderne skal vide, at tiden løber hurtigt. Havde man fulgt SF, første gang vort forslag kom frem, tror jeg, mangt og meget havde set anderledes ud i dansk økonomi, end det gør i dag.

Jeg skal have fat i en anden meget grim skønhedsplet, og det drejer sig om saneringen af fradragene i øvrigt, lønmodtagernes fradrag. Vi selv har lagt op, så vidt jeg erindringsmæssigt det første parti, til, at en fradragsreform, en fradrags-sanering, var nødvendig, og jeg tror, det er nødvendigt, at vi får udvidet beskatningsgrundlaget, om ikke af anden grund, så for at sørge for, at demagoger her i landet ikke kan rette urimelige angreb på vores indkomstskattesystem.

Men jeg må erkende, at jeg synes, regeringen har grebet det fuldstændig skævt an. Jeg må erkende, at jeg ikke forstår, hvordan en socialdemokratisk regering, der vil afskaffe lønmodtagernes fradrag, men bogstaveligt talt ikke rører ved erhvervslivets fradrag, tør se sine vælgere og LO i øjnene oven på et sådant forslag. Det er socialt så skævt, at man næsten nægter at tro på, at det kan komme fra et anstændigt parti, fra socialdemokratiet. Det er skævt, og det må rettes. Vi vil meget gerne have saneret fradragene, men vi vil også se – jeg understreger: også – på de fradrag, som erhvervslivet har.

Jeg synes, der er så meget skævt i det socialdemokratiske oplæg – som sagt vil vi meget gerne forhandle om det – men jeg er næsten